Napsal uživatel Belmondo
Sobota, 04 Duben 2020 15:25

Zlatý Trapsavec číslo 17 putoval poprvé ve své historii do zahraničí. Autorem povídky Oheň byl Andy z Basileje, který na slavnostní oheň pro cenu dorazil. Debaty nad účelností soutěže ustaly. Cenu pro nejúspěšnějšího autora nebo autorku do 18 let si odvezla Marta Bílková, o které ještě bude řeč hned v následujícím roce. Slavnostní oheň proběhl u Svojšic, pornmobile.online
samozřejmě nikoliv ve festivalovém areálu.
Příjemné čtení **OHEŇ** „Jen neztrácet hlavu!“ snažím se sám sobě, zimou ztichlým hlasem, vlejt trpělivost a vůli do zkřehlých prstů..
„dyť nejsi zas tak?!“ domlouvám si.
„a teď ještě jednou a pomalu! Oheň je život. Však víš. Čet si to. A teď máš možnost si to vyzkoušet.“
Ale vrásčitý revmatický ruce se třesou. Jistotu v počínání ztratily už dávno. A chlad, procházející tělem, jim nedodává jakéhokoli povzbuzení.
Ale vůle je. Zkouším to znovu a znovu. Zkřehlými prsty vyjmout kostrbatou zápalku, pevně, ale ne křečovitě ji stisknout a pak se ji trpělivě snažit obdarovat plamenem, třením o téměř již zničenou plochu, určenou ke vzniku jiskry, plamínku, ohně, života…
„Tááák?“ povzbuzuji se. A kolem sílí vítr. Trochu se mi zdálo, že už cítím kouř. Dovedl jsem si ho živě představit, jak se z malinkaté jiskřičky, bůhvíproč, stane najednou malej plamen. A jak dokáže bejt takovej plamen hroznej. Jako tenkrát, na jihu. dostal jsem tam pěknou lekci.
„Pozor na oheň!“ řekl francouzsky a usmál se, jako by chtěl říct, že je to stejně jedno, jestli tahle pustina zajde ohněm nebo hladem.
Tak jsem si bez pocitů přečinu připravil na ohni svoji večeři a po pěti dnech jsem se zase jednou v klidu nasytil. Slunce pálilo, ačkoli se již pomalu chystalo schovat se před vlastním žárem do stínu vzdálenejch skalistejch obrů. A mně se zdálo, že není na světě lepšího místa než to, co jsem dneska objevil.
Odsunul jsem se od ohně a narovnal si záda o teplou zem. Zaslechl jsem ještě spokojené bzučení much a klidné podupávání sedmiletého hnědáka, a pak jsem byl vhozen do prostoru ničeho, kde se jen sní a lidé jej nazývají spánkem.
Probudil mě neklid savany. Měla být tma, ale to mihotavé světlo, které mě obklopovalo ze všech stran, bylo tak oslňující a nepřirozené, že i pro rozespalého tuláka bylo jen dílem okamžiku rozpoznat, oč jde.
„Hoří!“ zařval jsem, ačkoli tam nebyl nikdo, dokonce už ani můj hnědák. A zmatečně, leč přeci jen trochu cílevědomě, jsem začal popadávat to, co se mi zdálo nejdůležitější, a pak jsem se bezhlavě rozběhl nějakým, však jak vím dnes, správným směrem, abych se dostal z toho vařícího, ničícího a neustále se zmenšujícího kruhu?
Teď bych však to teplo bral. A zápalka ne a nechytnout, aby dala ten životadárnej plamínek, plamen, oheň, teplo. Nebo snad?
„Nó, a hoří…!“ skuhrám vítězně a přibližuji třesoucí se rukou plamínek k prvním suchým snítkám, které díky mému velkému soustředěnému úsilí začínají jiskřit, doutnat a konečně vysílat poselství tepla na své soudružky, které ochotně chytají a s neutuchajícím smíchem jasně červených barev předávají své poselství dál a dál.
V těle se mi rozlil klidný pocit štěstí. Začal jsem vnímat dým a teplo, které se suchou pokožkou mých dlaní pokoušelo probojovat dál, až k samému srdci člověka, aby mu sdělilo, že ještě není konec, že ještě není ten pravý čas… a kolem už burácel vítr. Najednou jsem zase ucítil na prsou tu starou bolest. Bolest, která mi nebyla neznámá. Takové to pálení… jde to až na jazyk… a najednou jsem si uvědomil, že už mi není zima, a že nebolí klouby, co poslední léta

neustále bolely.
A zdálo se mi, že se vznáším nad starým mužem, který si na zápraží svého těžce vybudovaného domu sedí zahalen do vlněných dek a v jedné ze svých vrásčitých rukou drží dýmku. Hlavu měl položenou tak, jako by právě usnul. Vzdaloval jsem se, stále výš a výš, ale stačil jsem ještě zaslechnout poznámku kolemjdoucích výrostků:
„Viděl si toho dědka, jak si zapaloval tu fajfku? Makal, až z toho usnul! Hecheche…“
Nechalo mě to kupodivu klidným. Tak klidným, jak jsem snad v životě ještě nikdy předtím nebyl. A se zájmem jsem si prohlížel první kumulonimbus, který jsem právě míjel…

Zlatý Trapsavec 1991
Jaroslav Andy Horák